

Окрім того, наявна структура вищезазначеного кодексу певною мірою суперечить одній з провідних ідей, на яких будується кодифікація – маємо на увазі зручність пошуку нормативного матеріалу, зібраного в одному акті.

Слід зауважити, що восени минулого року було зроблено певні кроки задля розв'язання наявних проблем стосовно вдосконалення законодавства про адміністративні правопорушення – у жовтні 2019 року проводився збір електронних підписів на прийняття нового Адміністративного кодексу України (2), проте підписів було замало і електронна петиція, на жаль, не принесла бажаного результату. Отже, залишається сподіватись, що в недалекому майбутньому подібні прагнення принесуть свої плоди.

Виходячи з вищевикладеного, можна пропонувати активізацію процесів щодо створення якісно нового за змістом кодифікованого нормативного акта, який би мав чітку й зручну структуру та відповідав викликам сучасності.

Література

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-XURL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#n1813> (дата звернення 19.03.2020)
2. Електронна петиція від 03 жовтня 2019 року №22/075080-eURL: <https://petition.president.gov.ua/petition/75080> (дата звернення 19.03.2020)

Маргарита Володимирівна Покутня – студентка III курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Світлана Сергіївна Ващенко – професор кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент

МЕДІАЦІЯ ЗА УЧАСТЮ СУДДІ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

За останні десятиліття у сфері взаємовідносин суб'єктів, наділених публічно-владними повноваженнями, з громадянами та організаціями відбулися вагомі перетворення. Законодавство в цій галузі розвивається досить швидко, приймається велика кількість нормативно-правових актів у сфері публічного управління, які зачіпають права, свободи й законні інтереси, здійснюється ускладнення адміністративних процедур.

Водночас спостерігається необхідність грамотного та послідовного встановлення нових правових технологій вирішення адміністративних спорів, зокрема таких, як інститут медіації.

Запровадження процедури врегулювання спору за участі судді в Україні сьогодні перебуває на етапі свого безпосереднього розвитку в практичній площині. Тоді як, у зарубіжних країнах судова медіація вже досить тривалий час успішно працює, а результати практики її використання свідчать про беззаперечну ефективність цієї процедури примирення конфліктуючих сторін.

Проблематика медіації стала предметом дослідження таких науковців, як О. Адамантиса, В. Баранова, О. Белінської, О. Бобрової, Н. Бондаренко, Я. Валюк, Л. Власової, О. Ващук, А. Гайдука, О. Горової, Ю. Губар, Д. Яніцької (2).

Метою роботи є з'ясування сутності такого інституту як медіація, зокрема врегулювання спору за участю судді в адміністративному судочинстві.

Загальновідомий спосіб змагального вирішення спорів за допомогою системи судів досить часто призводить до загострення юридичних конфліктів та припинення загальних відносин сторін. Натомість значимість вирішення адміністративних спорів за допомогою процедури медіації в захисті прав, свобод і законних інтересів громадян та організацій є очевидною.

Ця форма дає змогу забезпечити якісне, своєчасне вирішення адміністративних спорів із найменшими витратами та збереженням конфіденційності (3).

Врегулювання спору за участю судді проводиться за згодою сторін до початку розгляду справи по суті. На підготовчому засіданні суд зобов'язаний з'ясувати, чи бажають сторони звернутися до суду для проведення врегулювання спору за участю судді, а також за наявності згоди сторін встановити строки та порядок такого врегулювання спору. Сторони, які мають бажання скористатися цією процедурою, можуть самостійно подати відповідне клопотання, не очікуючи ініціативи від суду. Також законом передбачено випадки, за яких врегулювання спору за участю судді не допускається.

Про проведення процедури врегулювання спору за участю судді суд постановляє ухвалу. У даній ухвалі суд також вирішує питання про зупинення провадження у справі. У випадку колегіального розгляду справи врегулювання спору за участю судді проводиться суддею, який здійснював підготовку справи до розгляду.

Процедура врегулювання спору за участю судді проводиться протягом розумного строку, але не більше тридцяти днів з дня постановлення ухвали про її проведення. Строк проведення врегулювання спору за участю судді продовженню не підлягає (1).

Кодексом адміністративного судочинства України визначено, що проведення врегулювання спору за участю судді здійснюється у формі спільних та (або) закритих нарад. Спільні наради проводяться за участю всіх сторін, їхніх представників та судді. Закриті наради проводяться за ініціативою судді з кожною із сторін окремо.

На початку проведення першої спільної наради з урегулювання спору суддя має обов'язково роз'яснити сторонам мету, порядок цієї процедури, їхні права та обов'язки. Під час проведення спільних нарад суддя з'ясовує підстави та предмет позову, підстави заперечень, роз'яснює сторонам предмет доказування по категорії спору, який розглядається, пропонує сторонам надати пропозиції щодо шляхів мирного врегулювання спору та здійснює інші дії, спрямовані на мирне врегулювання сторонами спору. Суддя може запропонувати сторонам можливий шлях мирного врегулювання спору. Водночас він також особисто може запропонувати звернути увагу на судову практику в аналогічних спорах та здійснити інші дії, спрямовані на врегулювання спору. Однак йому забороняється надавати сторонам юридичні поради, рекомендації та здійснювати оцінку доказів у справі (1).

Також варто сказати, що інформація, отримана будь-якою зі сторін чи суддею під час проведення врегулювання спору, є конфіденційною. Протягом цієї процедури протокол наради не ведеться, забороняється використовувати портативні аудіотехнічні пристрої, здійснювати фото- і кінозйомку, відео- та звукозапис.

Врегулювання спору за участю судді припиняється:

- 1) у разі подання стороною заяви про припинення врегулювання спору за участю судді;
- 2) у разі закінчення строку врегулювання спору за участю судді;
- 3) за ініціативою судді в разі затягування процедури врегулювання спору будь-якою зі сторін;
- 4) у разі досягнення сторонами примирення та звернення до суду із заявою про примирення або звернення позивача до суду із заявою про залишення позовної заяви без розгляду або в разі відмови позивача від позову чи визнання позову відповідачем (1).

Про припинення врегулювання спору за участю судді постановляється ухвала, яка оскарженню не підлягає та в якій одночасно вирішується питання про поновлення провадження у справі. У випадку ж недосягнення сторонами примирення за наслідками проведення врегулювання спору за участю судді повторне проведення цієї процедури не допускається, а справа передається на розгляд іншому судді, визначеному в порядку, встановленому КАСУ.

Таким чином, актуальність даного інституту зумовлена тим, що примирювальна процедура є доволі значимою альтернативою звичній судовій. Врегулювання спору за участю судді дозволяє сторонам віднайти взаєморозуміння, налагодити взаємодію з метою прийняття найбільш взаємовигідного рішення. До того ж у межах цієї процедури переговори відбуваються без звичного судового формалізму, а суддя виконує роль посередника між сторонами, який допомагає їм у вирішенні спору. Його основне завдання полягає в тому, щоб встановити взаємозв'язок між сторонами задля розв'язання конфлікту.

Існування такого прогресивного інституту як судова медіація дає змогу учасникам процесу забезпечити їхнє право на ефективний судовий захист своїх порушених інтересів, зокрема внаслідок примирення сторін та заохочення до взаємоповаги.

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV (ред. від 13.02.2020) [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>.
2. Корінний С. О. Визначення поняття медіації як альтернативного (позасудового) методу вирішення спорів у законодавстві України. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». 2017. № 43. Т. 4. С. 146-151.
3. Ясинівський І. Г. Проблеми впровадження та проведення медіації в Україні. Актуальні проблеми політики. 2015. Вип. 55. С. 260-267.

Владислав Андрійович Семінахін – курсант III курсу факультету № 4 Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Оксана Олександрівна Панова** – доцент кафедри поліцейської діяльності та публічного адміністрування факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент

НОВЕЛИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ

Стаття 3 Конституції України зазначає, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Таким чином, одним з пріоритетних напрямів державної політики є сфера охорони здоров'я, та, безпосередньо, профілактика інфекційних захворювань, оскільки вони мають масовий характер та призводять до небезпечно великої кількості летальних наслідків.

Одним з таких інфекційних захворювань та «чумою» XXI сторіччя став «Коронавірус», або інша його назва вірус 2019-nCoV. Постає питання: «Чому це захворювання, яке за офіційними даними Міністерства охорони здоров'я є «велика родина респіраторних вірусів, що можуть спричинити захворювання: від звичайної застуди до тяжкого гострого респіраторного синдрому» (1) стає глобальною проблемою суспільства?

Так, Всесвітня організація охорони здоров'я зазначає, що станом на 18 березня 2020 року по всьому світі встановлено та підтверджено